

Súd: Okresný súd Trenčín
Spisová značka: 22C/172/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3115219509
Dátum vydania rozhodnutia: 21. 03. 2017
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Erik Kačmár
ECLI: ECLI:SK:OSTN:2017:3115219509.7

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Trenčín v spore žalobcu: DPS financial consulting, s.r.o., so sídlom v Trnave, ul. Mikovíniho 10, IČO: 46713930, zastúpený zástupcom: advoconsulting, s.r.o., so sídlom v Trnave, ul. Tamaškovičova 17/2742, proti žalovanému: T. L., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom M., o zaplatenie sumy 5.576,51 eur, sudcom JUDr. Erikom Kačmárom, takto

rozhodol:

I. Žalovaný je p o v i n n ý zaplatiť žalobcovi sumu 3.971,24 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne z tejto sumy od 03.09.2013 do 31.12.2014 a vyčíslený úrok z omeškania v sume 119,27 eur.

II. Súd žalobu vo zvyšnej časti z a m i e t a .

III. Žalobcovi súd priznáva náhradu trov konania v rozsahu 55,70 %.

odôvodnenie:

1. Okresnému súdu Trenčín bola dňa 28.08.2015 doručená žaloba žalobcu zo dňa 25.08.2015, ktorou sa proti žalovanému domáha, aby súd rozhodol o splnení jeho povinnosti zaplatiť žalobcovi sumu 5.576,51 eur. Túto žalobu odôvodnil tým, že na základe Zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 27.09.2013 uzatvorenej medzi pôvodným veriteľom, postupcom SLSP, a.s., a žalobcom, postúpil postupca na žalobcu pohľadávku voči žalovanému. Dňa 12.01.2007 uzatvoril postupca so žalovaným Zmluvu o splátkovom úvere č. XXXXXXXXXXXX, na základe ktorej postupca poskytol žalovanému úver v sume 4.979,09 eur (150.000,-Sk), pri úrokovej sadzbe 12,60 % ročne. Žalovaný sa zaviazal splácať úver v pravidelných mesačných splátkach do dňa konečnej splatnosti úveru 20.12.2016. Podmienky čerpania úveru, podmienky jeho splácania a ďalšie náležitosti boli upravené v úverovej zmluve, ktorej súčasťou boli aj Všeobecné obchodné podmienky SLSP účinné od 01.08.2002, ďalej aj ako „VOP“. Žalovaný čerpal úver dňa 12.01.2007 a už za mesiac apríl 2007 sa dostal do omeškania so zaplatením splátky úveru, ktorú vyrovnal až splátkou zo dňa 07.06.2007 vo výške 2.280,-Sk. Obdobná situácia sa neskôr opakovala, naposledy v marci 2011, pričom toto omeškanie už nevyrovnal. Postupca, teda banka v dôsledku porušenia povinnosti riadne splácať dlh, vyhlásila mimoriadnu splatnosť úveru dňa 02.09.2013, pričom túto skutočnosť oznámila žalovanému listom zo dňa 03.09.2013. Oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru bolo žalovanému doručené dňa 09.09.2013 v zmysle ustanovenia bodov 10.3 a 10.5 VOP. Lehota na zaplatenie dlhu žalovanému uplynula 24.09.2013, pričom žalovaný dlh nesplnil. Uplatnená pohľadávka pozostáva z istiny úveru v sume 3.964,79 eur, vyčísleného úroku vo výške 1.037,68 eur, úrokov z omeškania vo výške 258,42 eur za obdobie od 20.09.2011 do 26.09.2013 a poplatkov vo výške 65,78 eur. Žalobca ako nový veriteľ vyzval žalovaného na zaplatenie jeho dlhu výzvami zo dňa 21.11.2013 a zo dňa 03.11.2014. Do dňa spísania žaloby žalovaný svoj dlh neuhradil, a preto si žalobca uplatňuje aj úrok z omeškania od 27.09.2013 do 31.12.2014 vo výške 249,84 eur.

2. V priebehu konania sa nepodarilo zistiť bydlisko žalovaného, resp. miesto jeho aktuálneho pobytu. Žalovanému bola doručená žaloba v zmysle § 116 ods.2 Civilného sporového poriadku.

3. Za účelom rozhodnutia o žalobe súd nariadil pojednávanie, na ktoré predvolal právneho zástupcu žalobcu a žalovaného. Pojednávanie sa zúčastnil iba právny zástupca žalobcu, ktorý uviedol, že žalobca zotráva na písomnej žalobe. V danom prípade, keďže sa jedná o tzv. absolútny obchod, je potrebné aplikovať aj na daný vzťah, najmä v otázke premlčania Obchodný zákonník. Poukázal najmä na to, že ustanovenie § 52 ods. 2 tretia veta nadobudlo účinnosť dňa 01.04.2015, teda po uzatvorení úverovej zmluvy. Žalobca má za to, že zmena právnych predpisov nemôže zmeniť obsah právneho vzťahu retroaktívne. Vzhľadom na absenciu prechodných ustanovení, je potrebné vykladať pri rozhodovaní súdu ustanovenia právnych predpisov, aby nedochádzalo k porušovaniu zákazu retroaktivity. V čase jej uzatvorenia totiž nebolo platné a účinné ustanovenie § 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka. V rámci prijatej novely tohto ustanovenia zákonom č. 102/2014 Z.z. zákonodarca neupravil časovú účinnosť tejto novely, a preto je potrebné v zmysle zásady zákazu retroaktivity právnych noriem neaplikovať túto novelu na daný vzťah, napr. aj v otázke premlčania. Obdobný právny záver prezentoval vo svojom stanovisku č. 1/2015 aj Útvar pre dohľad nad finančným trhom NBS zo dňa 21.04.2015, ktorý je verejne prístupný. Podľa článku 9 odsek 4 legislatívnych pravidiel vlády SR, v zmysle ktorých ak mieni zákonodarca novelou upravovať právne vzťahy do minulosti, je potrebné, aby to explicitne vyjadril v prechodných ustanoveniach. V danom prípade takáto úprava vo vzťahu k novele č. 102/2014 absentuje. Takisto poukázal na rozhodnutia Krajského súdu v Prešove, v Banskej Bystrici a rozhodnutie NSSR sp. zn. 7MCdo/9/2014. Úroky z omeškania si žalobca uplatňuje podľa bankového výpisu z účtu, ktorých suma vyplýva z listinného dôkazu na č. I. 31.

4. Súd vykonal dokazovanie oboznámením sa so všetkými listinnými dôkazmi, ktoré žalobca súdu predložil, a to: č.l. 3 - úverová zmluva, č.l. 5 - list SLSP zo dňa 30.07.2013, č.l. 6 a rubová strana č.l. 5 - kópia zásielky adresovanej žalovanému, č.l. 7 - oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti, č.l. 8 a rubová strana č.l. 7 - kópia zásielky, č.l. 9 - oznámenie o postúpení pohľadávky zo dňa 11.10.2013, č.l. 10 - zmluva o postúpení pohľadávok zo dňa 27.09.2013, č.l. 16 - identifikácia pohľadávky, príloha k zmluva o postúpení, č.l. 19 - výzva k úhrade dlhu, č.l. 20 až 32 - výpis z úverového účtu, č.l. 39 - sadzobník poplatkov, kópiu zásielky, ktorej obsahom bolo oznámenie o postúpení pohľadávky, č.l. 86 VOP a č. I. 97 Obchodné podmienky. Po takto vykonanom dokazovaní súd zistil pre rozhodnutie o žalobe tento podstatný skutkový stav, ktorý následne právne posúdil podľa nižšie citovaných ustanovení zákonov.

5. Slovenská sporiteľňa a.s. (banka) dňa 12.01.2007 uzatvorila so žalovaným Zmluvu o splátkovom úvere č. XXXXXXXXXXX, ďalej len „úverovú zmluva“, na základe ktorej sa Slovenská sporiteľňa, a.s. zaviazala poskytnúť žalovanému úver vo výške 150.000,-Sk, a žalovaný sa ako dlžník zaviazal za dohodnutých podmienok úver vrátiť do 20.12.2016 v pravidelných mesačných splátkach vo výške 2.280 Sk. Súčasťou zmluvy o úvere sú aj Všeobecné obchodné podmienky (ich čitateľná kópia je v spise na č.l. 86 až 86). Dňa 27.09.2013 uzatvorila Slovenská sporiteľňa a.s. so žalobcom Zmluvu o postúpení pohľadávok č. 0935/2013/CE, ďalej len „zmluva o postúpení pohľadávok“, na základe ktorej žalobca nadobudol pohľadávku veriteľa, postupcu, z úverovej zmluvy voči žalovanému. Od nej žalobca odvodzuje aj svoju aktívnu legitimáciu na podanie žaloby. Podľa prílohy č. 1 k zmluve o postúpení je súčasťou postúpených aktív (súboru pohľadávok) aj pohľadávka voči žalovanému ako dlžníkovi. Dňa 30.07.2013 odoslala Slovenská sporiteľňa a.s. list žalovanému, označený ako „Výzva“, ktorého obsahom je oznámenie, že splácanie pohľadávky z úveru č. XXXXXXXXXXX je v omeškaní ku dňu 30.06.2013 vo výške 2.190,53 eur, a že v prípade neuhradenia dlžnej sumy najneskôr do 15 dní od doručenia výzvy pristúpi banka k vyhláseniu mimoriadnej splatnosti pohľadávky a následne k postúpeniu pohľadávky na tretiu osobu (č.l.5). Dňa 03.09.2013 odoslala Slovenská sporiteľňa a.s. list žalovanému, ktorého obsahom je oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru ku dňu 02.09.2013 (č.l.7). Dňa 11.10.2013 vyhotovila Slovenská sporiteľňa a.s. list (adresátom listu je žalovaný), ktorého obsahom je oznámenie o postúpení jej pohľadávky na žalobcu (č.l. 9). Žalovaný úver riadne nesplácal, pričom v omeškaní so splnením svojho peňažného záväzku je až doposiaľ. Naposledy vykonal žalovaný splátku úveru dňa 24.02.2011 v sume 76,53 eur.

6.1 Podľa § 497 Obchodného zákonníka zmluvou o úvere sa zaväzuje veriteľ, že na požiadanie dlžníka poskytne v jeho prospech peňažné prostriedky do určitej sumy, a dlžník sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť úroky.

6.2 Podľa § 499 Obchodného zákonníka za dojednanie záväzku veriteľa poskytnúť na požiadanie peňažné prostriedky možno dojednať odplatu, ak poskytovanie úveru je predmetom podnikania veriteľa.

6.3 Podľa § 261 ods.3 písm. d) Obchodného zákonníka, v znení účinnom v čase vzniku záväzkového vzťahu, touto časťou zákona sa spravujú bez ohľadu na povahu účastníkov záväzkové vzťahy: zo zmluvy o úvere (§ 497).

6.4 Podľa § 1 ods. 1 zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o zmene a doplnení zákona Slovenskej národnej rady č. 71/1986 Zb. o Slovenskej obchodnej inšpekcii v znení neskorších predpisov, v znení účinnom v čase vzniku záväzkového vzťahu, ďalej len „zákon o spotrebiteľských úveroch“ tento zákon upravuje niektoré podmienky poskytovania spotrebiteľského úveru, náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere, spôsob výpočtu celkových nákladov spotrebiteľa spojených s poskytovaním spotrebiteľského úveru a ďalšie opatrenia na ochranu spotrebiteľa.

6.5 Podľa § 52 ods.1 až 4 Občianskeho zákonníka v účinnom znení, spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom. Ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách, ako aj všetky iné ustanovenia upravujúce právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, použijú sa vždy, ak je to na prospech zmluvnej strany, ktorá je spotrebiteľom. Odlišné zmluvné dojednania alebo dohody, ktorých obsahom alebo účelom je obchádzanie tohto ustanovenia, sú neplatné. Na všetky právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, sa vždy prednostne použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keď by sa inak mali použiť normy obchodného práva. Dodávateľ je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy koná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti. Spotrebiteľ je fyzická osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti.

6.6 Podľa § 524 ods.1, ods.2 Občianskeho zákonníka veriteľ môže svoju pohľadávku aj bez súhlasu dlžníka postúpiť písomnou zmluvou inému. S postúpenou pohľadávkou prechádza aj jej príslušenstvo a všetky práva s ňou spojené.

6.7 Podľa § 517 ods. 1, ods.2 Občianskeho zákonníka dlžník, ktorý svoj dlh riadne a včas nesplní, je v omeškaní. Ak ho nesplní ani v dodatočnej primeranej lehote poskytnutej mu veriteľom, má veriteľ právo od zmluvy odstúpiť; ak ide o deliteľné plnenie, môže sa odstúpenie veriteľa za týchto podmienok týkať aj len jednotlivých plnení. Ak ide o omeškanie s plnením peňažného dlhu, má veriteľ právo požadovať od dlžníka popri plnení úroky z omeškania, ak nie je podľa tohto zákona povinný platiť poplatok z omeškania; výšku úrokov z omeškania a poplatku z omeškania ustanovuje vykonávací predpis.

6.8 Podľa § 3 ods.1 nariadenia vlády č. 87/1995 Z.z., v znení účinnom do 31.01.2013, ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka výška úrokov z omeškania je o 8 percentuálnych bodov vyššia ako základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky platná k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu.

6.9 Podľa § 5b zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov, v účinnom znení, ďalej len „zákon o ochrane spotrebiteľa“ orgán rozhodujúci o nárokoch zo spotrebiteľskej zmluvy prihliada aj bez návrhu na nemožnosť uplatnenia práva, na oslabenie nároku predávajúceho voči spotrebiteľovi, vrátane jeho premlčania alebo na inú zákonnú prekážku alebo zákonný dôvod, ktoré bránia uplatniť alebo priznať plnenie predávajúceho voči spotrebiteľovi, aj keď by inak bolo potrebné, aby sa spotrebiteľ týchto skutočností dovoľával.

6.10 Podľa § 100 ods. 1 Občianskeho zákonníka právo sa premlčí, ak sa nevykonalo v dobe v tomto zákone ustanovenej (§ 101 až 110). Na premlčanie súd prihliadne len na námietku dlžníka. Ak sa dlžník premlčania dovoľá, nemožno premlčané právo veriteľovi priznať.

6.11 Podľa § 101 Občianskeho zákonníka pokiaľ nie je v ďalších ustanoveniach uvedené inak, premlčacia doba je trojročná a plynie odo dňa, keď sa právo mohlo vykonať po prvý raz.

7. Po vykonaní dokazovania súd na zistený a vyššie popísaný skutkový stav aplikoval vyššie citované ustanovenia právnych predpisov a vec právne posúdil takto:

8. V prvom rade je potrebné uviesť, že žalobca je právnym singulárnym právnym nástupcom pôvodného veriteľa žalovaného v záväzkovom vzťahu, ktorý bol založený úverovou zmluvou. Táto zmluva, ktorú uzavrel právny predchodca žalobcu (banka) ako dodávateľ so žalovaným ako spotrebiteľom, je spotrebiteľskou zmluvou, pretože pri ich uzatváraní právny predchodca žalobcu konal v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti a žalovaný je fyzickou osobou a nekonal v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti. Tým sa pri rozhodovaní o žalobe otvoril priestor pre aplikáciu § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka, ktoré predstavujú základný právny rámec ochrany spotrebiteľa, popri ostatných právnych predpisoch. Napríklad podľa zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa alebo zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o zmene a doplnení zákona Slovenskej národnej rady č. 71/1986 Zb. o Slovenskej obchodnej inšpekcii v znení neskorších predpisov.

9. Žalobca sa podanou žalobou domáha rozhodnutia súdu o splnení povinnosti žalovaného vrátiť časť z poskytnutých peňažných prostriedkov, ktoré mu boli poskytnuté vo forme úveru. Súd má na základe vykonaného dokazovania preukázané platné uzatvorenie úverovej zmluvy a teda aj platný záväzok žalovaného splácať poskytnutý úver v pravidelných mesačných splátkach vo výške 2.280 Sk (75,68 eur) vždy 20. dňa v mesiaci, počnúc dňom 20.02.2007 a končiac dňom 20.12.2016. Súd má takisto za preukázané, že žalovaný si nesplnil svoju základnú zmluvnú povinnosť riadne a včas splácať splátky úveru. Poslednú splátku úveru zaplatil dňa 24.02.2011 v sume 76,53 eur. Zároveň ide o zmluvu o spotrebiteľskom úvere, preto na rozhodovanie súd aplikoval aj príslušné ustanovenia zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch.

10. Podľa v súčasnosti platnej a účinnej právnej úpravy musí súd z úradnej moci v zmysle § 5b zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa prihliadať na akúkoľvek zákonnú prekážku alebo zákonný dôvod, ktoré bránia uplatniť alebo priznať plnenie predávajúceho voči spotrebiteľovi, aj keď by inak bolo potrebné, aby sa spotrebiteľ týchto skutočností dovoľával. Preto súd prihliadal z úradnej moci aj na to, či si žalobca neuplatňuje premlčané právo.

11. V danom prípade je hlavným záväzkovým vzťahom medzi sporovými stranami úverový vzťah, ktorý je obchodným záväzkovým vzťahom. V prípade zmluvy o úvere ide o tzv. absolútny obchod (§ 261 ods. 3, resp. ods.6 s účinnosťou od 01.02.2013 Obchodného zákonníka). Ide o označenie právnej teórie a súdnej praxe pre záväzkový vzťah, ktorý sa vždy riadi ustanoveniami Obchodného zákonníka bez ohľadu na povahu účastníkov tohto záväzkového vzťahu. Teda tu nie rozhodujúci subjekt, ale objekt tohto záväzkového vzťahu. Avšak korigujúcim ustanovením v prípade spotrebiteľských zmlúv, resp. spotrebiteľského vzťahu, ktorým je aj prejednávaný prípad, je už vyššie spomínané ustanovenie § 52 ods.2 Občianskeho zákonníka. Právna úprava týkajúca sa spotrebiteľských zmlúv obsiahnutá v uvedených ustanoveniach Občianskeho zákonníka, je vo vzťahu k úprave zmluvného záväzkového práva obsiahnutej v Obchodnom zákonníku špeciálnou právnou úpravou, upravujúcou spotrebiteľské zmluvy. Zákonodarcas účinnosťou od 01.04.2015 (zákonom č. 102/2014 Z.z.) precizoval ustanovenie § 52 ods.2 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách, ako aj všetky iné ustanovenia upravujúce právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, použijú sa vždy, ak je to na prospech zmluvnej strany, ktorá je spotrebiteľom tak, že do tohto ustanovenia zapracoval aj znenie, že na všetky právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, sa vždy prednostne použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keď by sa inak mali použiť normy obchodného práva. Podľa názoru súdu súčasná právna úprava stanovuje povinnosť prednostne použiť ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keď ide o absolútny obchodný záväzkový vzťah. Súd, aplikujúc v rozhodovaní vyššie uvedené právne predpisy, preto musel rozhodnúť o žalobe žalobcu aj za použitia ustanovení Občianskeho zákonníka, ktoré sú v porovnaní s právnou úpravou podľa Obchodného zákonníka, na prospech žalovanému (spotrebiteľa). Ustanovenia Občianskeho zákonníka súd aplikoval pri rozhodovaní o premlčaní práva žalobcu, ktoré sú pre žalovaného v danom prípade priaznivejšie (kratšia dĺžka premlčacej doby, troch rokov).

12. Ak žalobca poukazoval na judikatúru súdov, ktoré na premlčanie v spotrebiteľskom vzťahu aplikovali Obchodný zákonník, súd v tejto súvislosti uvádza, že uvádzaná judikatúra Krajského súdu v Prešove bola z obdobia do 01.04.2015, a nemohla tak aplikovať súčasnú právnú úpravu, ktorá je účinná od 01.04.2015 s okamžitou aplikabilitou. Podľa názoru Krajského súdu v Prešove, ktorý bol vyjadrený

v uznesení sp.zn. 9Co/64/2013 z 30.09.2014, a na ktoré poukazoval právny zástupca žalobcu, je vzhľadom k prechodnému ustanoveniu § 879p Občianskeho zákonníka ustanovenie novelizovaného § 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka aplikovateľné len na právne vzťahy vzniknuté od 13.06.2014, pretože nie je vymenované v prechodnom ustanovení medzi normami účinnými pred 14.06.2014. V tejto súvislosti súd poukazuje na to, že novela ustanovenia § 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka bola účinná až od dňa 01.04.2015 a nie od 13.06.2014 (v zmysle zák.č. 151/2014 Z.z. zo 14. mája 2014), ako uzatvára Krajský súd v Prešove.

13. Súd v súvislosti s uvedenou argumentáciou poukazuje na rozsudok Najvyššieho súdu SR sp.zn. 4 MCdo 17/2014 zo dňa 26.11.2015, ktorý dáva odpoveď na argumentáciu žalobcu vo vzťahu k aplikovaniu Občianskeho zákonníka na predmetný úverový vzťah, ktorý vznikol pred prijatím predmetnej novely § 52 ods.2 Občianskeho zákonníka (zák.č. 102/2014 Z.z.). Podľa rozhodnutia najvyššieho súdu súd musí vziať na zreteľ § 5b zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa, pričom je povinný prihliadnúť na zákonný dôvod, ktorý bráni priznať plnenie požadované žalobou. Mal by tiež zohľadniť § 52 ods. 2 vetu tretiu Občianskeho zákonníka, podľa ktorého na všetky právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, sa vždy prednostne použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keď by sa inak mali použiť normy obchodného práva. Od ich účinnosti sa vzťahujú aj na právne vzťahy založené pred týmto dňom. Rovnaký právny názor zaujal najvyšší súd aj v rozsudku sp. zn. 3 MCdo 14/2014 z 21.04.2015.

14. Súd sa pri rozhodnutí stotožňuje s vyššie uvedeným názorom Najvyššieho súdu SR a nie sa s názorom Krajského súdu v Prešove, ktorý bol vyjadrený v uznesení sp.zn. 9Co/64/2013 z 30.09.2014. Z neho vyplýva záver, že od účinnosti novely § 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka, teda od 01.04.2015 je potrebné na obchodné záväzkové vzťahy, na základe spotrebiteľských zmlúv, založené pred účinnosťou tejto novely, aplikovať prednostne ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keď by sa inak mali použiť normy obchodného práva, ak je takáto aplikácia na prospech spotrebiteľa.

15. Na doplnenie odôvodnenia tejto časti rozsudku súd uvádza aj to, že žalobcom predložené rozhodnutie Krajského súdu v Prešove vonkoncom nepredstavuje ustálenú judikatúru. Na podporu tohto tvrdenia súd poukazuje napr. na právny názor Krajského súdu v Trnave vyjadrený v rozsudku sp.zn. 24Co/605/2015 z 01.06.2016, ktorý je verejne prístupný.

16. Pre úplnosť súd takisto dodáva, že rovnaká argumentácia žalobcu už bola v minulosti posudzovaná súdom, a to Krajským súdom v Trnave v konaní vedenom pod sp.zn. 23Co/197/2016, ktorým tento súd potvrdil rozsudok Okresného súdu Galanta sp.zn. 8C/303/2014, ktorý na rozhodnutie o „absolútnom obchode“ aplikoval ustanovenia Občianskeho zákonníka o premlčaní, a nie ustanovenia Obchodného zákonníka.

17. V súvislosti s argumentáciou žalobcu o retroaktívite aplikovanej novely na skôr založený právny vzťah a nedodržaním princípu zákazu retroaktivity súd uvádza nasledovné:

18. Ústavný súd SR už vo viacerých rozhodnutiach vyslovil, že k definujúcim znakom právneho štátu patrí aj zákaz retroaktivity právnych noriem, ktorý je významnou demokratickou zárukou ochrany práv občanov a právnej istoty. K tomu treba dodať, že k definujúcim znakom právneho štátu patrí aj zákaz retroaktívneho výkladu právnych noriem, ktorý je rovnako významnou demokratickou zárukou ochrany práv občanov a právnej istoty. Princíp zákazu spätného pôsobenia právnej reglementácie tak zabraňuje najhrubšiemu porušeniu oprávnenej dôvery v stálosť právneho poriadku tým, že v zásade vylučuje akúkoľvek možnosť, aby nová právna úprava ex tunc modifikovala práva a povinnosti, ktoré platne vznikli podľa starej právnej úpravy, bez ohľadu na obsah a spôsob ich vzniku. Preto v súvislosti s riešením kolízie novej a starej úpravy musia orgány verejnej moci vždy venovať osobitnú pozornosť tomu, aby nezvolili také právne riešenie, ktoré by umožnilo ústavne neprípustnú formu spätného pôsobenia právnych noriem. Právna teória rozoznáva retroaktívitu pravú a nepravú, pričom aj ústavný súd vo svojej rozhodovacej činnosti usiluje o jej dôsledné rozlišovanie. Pravá retroaktívita zahŕňa prípady, keď právna norma reglementuje i vznik právneho vzťahu a nároky z neho vzniknuté pred jej účinnosťou (teda o pravom spätnom pôsobení nového zákona ide vtedy, keď pôsobí aj pre minulú dobu). Nepravá retroaktívita spočíva v tom, že právne vzťahy hmotného i procesného práva, ktoré vznikli za platnosti práva starého, sa spravujú zásadne týmto právom, a to až do doby účinnosti práva nového. Po jeho účinnosti sa však riadi právom novým (teda o nepravé spätné pôsobenie ide vtedy, keď nový zákon nariaďuje, že má byť použitý i na staré právne pomery už založené, ale iba od doby,

keď začína pôsobnosť nového zákona, alebo ešte od neskoršej doby). Pokiaľ u pravej retroaktivity platí zásada všeobecnej neprípustnosti, z ktorej existujú striktné obmedzené výnimky prípustnosti, u nepravnej retroaktivity platí naopak zásada všeobecnej prípustnosti, u ktorej existujú výnimky jej neprípustnosti.

19. Podľa názoru súdu žalobca dôsledne nerozlišuje medzi uvedenou pravou retroaktivitou a nepravou retroaktivitou. Aplikácia novelizovaného § 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka na zmluvný vzťah vzniknutý pred 01.04.2015 predstavuje prípad nepravnej retroaktivity, pretože nezasahuje do dovedy vzniknutých nárokov. Ich vznik nijak neovplyvňuje, neodníma vzniknuté právo, nárok. Aplikáciou Občianskeho zákonníka na vzťah sporových strán, tento nie je priamo dotknutý. Jeho dôsledkom je to, že súd na posúdenie žalovateľnosti (vymáhateľnosti) aplikuje právnu úpravu, ktorá je pre spotrebiteľa výhodnejšia. Sledujúc tak cieľ, ktorým je ochrana spotrebiteľa, teda slabšej zmluvnej strany.

20. Súd v súvislosti s touto argumentáciou žalobcu poukazuje na všeobecnú zásadu súkromného práva platného v Slovenskej republike, a to *vigilantibus iura scripta sunt* (práva patria bdelym, resp. zákony sú písané pre bdelych), podľa ktorej si každý má strážiť a chrániť svoje práva. Žalobca neuviedol žiadnu okolnosť, pre ktorú sa nedomáhal svojho práva skôr ako po uplynutí trojročnej premlčacej doby, čím sa sám vystavil možnosti, že súd posúdi okolnosť premlčania uplatneného práva podľa ustanovení Občianskeho zákonníka. Súd pritom poukazuje na to, že podľa jeho názoru aj podľa právnej úpravy účinnej od 01.01.2008 do 31.03.2015 bola ustanovená povinnosť prednostne aplikovať ustanovenia Občianskeho zákonníka na spotrebiteľské zmluvy, ak je to na prospech spotrebiteľa. Vyplýva to z dovtedajšieho znenia § 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách, ako aj všetky iné ustanovenia upravujúce právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, použijú sa vždy, ak je to na prospech zmluvnej strany, ktorá je spotrebiteľom. Zákonodarcu predmetnou novelou (102/2014 Z.z.) s účinnosťou od 01.04.2015 iba precizoval ustanovenie § 52 ods.2 Občianskeho zákonníka, aby už nedochádzalo k rozdielnym výkladom tohto ustanovenia súdmi. Žalobca bol majiteľom uplatnenej a v celosti splatnej pohľadávky už od 27.09.2013, pričom žalobu na súd podal dňa 28.08.2015, teda po viac ako dvoch rokoch. Sám žalobca bol dlhší čas v záväzkovom vzťahu nečinný a neuplatňoval si svoje právo, keď mohol. Túto okolnosť nie je možné podľa názoru súdu nevnímať v zmysle uvedenej zásady.

21. K argumentácii žalobcu obsiahnutej v bode III. písomného vyjadrenia zo dňa 10.01.2017, ktorá spočívala v tom, že žalobca sa podanou žalobou nedomáha priznania splátok za určité obdobie, ale žiada priznať dlžnú sumu, ktorá vznikla na základe vyhlásenia mimoriadnej splatnosti úver, súd uvádza nasledovné: Uvedená argumentácia sa v súdnej praxi objavuje, avšak je nesprávna a zjavne účelová. Touto argumentáciou mieni žalobca dosiahnuť to, aby sa premlčanie nemohlo vzťahovať na splátky splatné pred vyhlásením mimoriadnej splatnosti úveru. Žalobcom stručne odôvodnená argumentácia je zrejme účelovým výkladom § 103 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého ak sa pre nesplnenie niektorej zo splátok stane zročným celý dlh (§ 565), začne plynúť premlčacia doba odo dňa zročnosti nesplnenej splátky. Takýto výklad uvedeného ustanovenia je nesprávny, pretože odo dňa zročnosti celého dlhu, teda aj časti dlhu, ktorej zročnosť dovedy ešte nenastala (t.zn. budúcich splátok), sa stávajú zročnými iba tie splátky, ktorých zročnosť ešte nenastala, teda budúce splátky, t.j. aj zvyšok celého dovedy nezročného dlhu, teda zostávajúci dlh. V tom čase (dovtedy) už zročné splátky, už splatné sú. Výkladom žalobcu, by sa tak predlžovala premlčacia doba už zročného dlhu (zročných splátok), čo je celkom zrejme následok, ktorý uvedené ustanovenie Občianskeho zákonníka nesleduje a neustanovuje. Žalobcov výklad tohto ustanovenia nezodpovedá právnej teórii (napr. Komentár Občianskeho zákonníka od autorov I. Fekete a M. Feketeová, EPOS Bratislava, 2012, Komentár Občianskeho zákonníka od autorov J. Svoboda a kol., EUROUNION, 2005, Stručný komentár Občianskeho zákonníka od autorov P. Vojčík a kol., IURA EDITION, 2010, Veľký komentár Občianskeho zákonníka od autorov Števček, Dulak, Bajánková, Fečík a kol., Nakladatelství C.H.Beck, 2015) a ani súdnej praxi. Rozhodnutie, ktoré v tejto súvislosti žalobca označil (rozsudok Krajského súdu v Prešove sp.zn. 11Co/99/2013) túto otázku vôbec v uvedenom smere neriešilo.

22. Na základe vyššie uvedených dôvodov súd vyhovel žalobe iba v tej časti žalovanej sumy, ktorá nebola premlčaná v trojročnej premlčacej dobe. Žaloba bola na súd podaná dňa 28.08.2015. Odrátajúc tri roky od tohto dátumu je zřejmé, že nepremľčaných bolo iba 52 splátok úveru v celkovej sume 3.935,36 eur (52 x 75,68 eur). Teda poslednou nepremľchanou splátkou, bola splátka splatná dňa 20.09.2012. Dňa 02.09.2013 sa stal na základe bodu 7.6 VOP a na základe vyhlásenia mimoriadnej splatnosti úveru zo dňa 02.09.2013, splatným celý dlh, teda všetky splátky úveru splatné do riadnej splatnosti, teda do

20.12.2016. Súčasťou týchto splátok je splátka istiny a zmluvných úrokov v zmysle bodu 7.3.2. VOP. Do dňa splatnosti celého dlhu (02.09.2013) bol žalovaný povinný platiť aj mesačný poplatok za správu úveru vo výške 2,99 eur od 31.10.2010. Výška tohto poplatku vyplýva zo sadzobníka poplatkov a náhrad SLSP a.s. na č.l. 39 a z úverovej zmluvy. Celkovo bolo nepremičaných 12 poplatkov za obdobie od 20.09.2012 do 20.08.2013 v sume 35,88 eur. Spolu nepremičané splátky úveru s poplatkami predstavujú sumu 3.971,24 eur.

23. Vzhľadom k tomu, že žalovaný si nesplnil svoju zmluvnú povinnosť na vrátenie úveru (zaplatenie splátok úveru), súd rozhodol splnení povinnosti žalovaného na zaplatenie úrokov z omeškania, ktoré si žalobca takisto uplatnil. Žalovaný sa dostal do omeškania so splnením celého dlhu dňom 03.09.2013 (utorok), ktorý nasleduje po dni splatnosti úveru. Preto súd rozhodol o splnení povinnosti žalovaného zaplatiť žalobcovi úroky z omeškania v zákonnej výške z dlžnej sumy. V deň vzniku omeškania boli úroky z omeškania stanovené v zmysle § 3 ods. 1 nariadenia vlády Slovenskej republiky č. 87/1995 Z.z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka vo výške 8,50 % ročne, avšak žalobca si v žalobe uplatnil úroky z omeškania vo výške 5 % ročne. Súd rešpektujúc zásadu iudex ne eat ultra petita partium - sudca nech nejde nad návrhy strán, vyjadrenú v ustanovení § 216 ods.1 Civilného sporového poriadku rozhodol o výške úrokov z omeškania v zmysle uplatnenej žaloby, teda vo výške 5 % ročne a v sume 119,27 eur, čo predstavuje úrok z omeškania vyčíslený za obdobie od 20.09.2012 do 02.09.2013. Teda nepremičaný úrok z omeškania je priznaný za obdobie omeškania od 20.09.2012 do 31.12.2014, tak ako si ich uplatnil žalobca a aj v zmysle bankového predpisu úroku z omeškania vyplývajúceho z výpisu na č.l. 31.

24. Podľa § 255 ods.1 Civilného sporového poriadku súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

25. Podľa § 262 ods.1, ods.2 Civilného sporového poriadku o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

26. Podľa § 257 Civilného sporového poriadku výnimočne súd neprizná náhradu trov konania, ak existujú dôvody hodné osobitného zreteľa.

27. O trovách konania súd rozhodol podľa § 255 ods.2 Civilného sporového poriadku, pretože žalobca bol v konaní úspešný na 77,85 % a žalovaný na 22,15 %. Pomer úspechu je 77,85 ku 22,15. Úspešnejší v tomto konaní tak bol žalobca. Patrí mu náhrada trov konania vo výške 55,70 % z celkových trov konania. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti tohto rozsudku samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je možné podať odvolanie v lehote 15 dní odo dňa jeho doručenia a to na Okresnom súde Trenčín. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. O odvolaní bude rozhodovať Krajský súd v Trenčíne. Odvolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané. V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh). Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania. Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,

- e) súd prvej inštancie nevykonával navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolanie proti rozsudku možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vyššie uvedenú vadu, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.